

Милко Бојковски  
ФОТОГРАФИИ ОД ПЕКЛОТ

---

БИБЛИОТЕКА – НАШЕ МААЛО

Главен уредник  
*Филип Димевски*

Наслов на оригиналот  
*Милко Бојковски, ФОТОГРАФИИ ОД ПЕКОЛОТ*

**copyright©Milko Bojkovski, 2017**  
**copyright©Begemot, 2017**

Лектура  
*Ирена Ралева*

Јазична редакција  
*Филип Димевски*

Компјутерска обработка  
*БЕГЕМОТ*

Ликовно уредување  
*Бојан Димитријевиќ*

---

© Сите права на изданието ги има – БЕГЕМОТ ДООЕЛ. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

*Милко Бојковски*

ФОТОГРАФИИ  
ОД ПЕКОЛОТ



Скопје, 2017



## СОДРЖИНА

Оска.....	7
Кучката .....	8
Ноќниот пајтон .....	9
Приказна .....	11
Готовина .....	12
Блузер .....	13
Два гласа .....	15
Кутија .....	21
Мртовец во мојот кревет .....	26
Непристоен предлог .....	35
Писма .....	42
Расказ по борбата .....	44
Самоубиство .....	45
Спротивно од сонцето .....	46
Часовничар .....	58
Шал .....	61
Долу, долу, долу .....	64
Мило ми е што се запознавме .....	70
Автобус .....	77
„Фотографии од пеколот“ од Милко Бојковски .....	78



ОСКА...

...искушение... мачнина... на-  
мирници... созерцание...

## КУЧКАТА

**М**али бевме, пораснавме заедно. Го гледавме градот како ги собира своите партали и немаше каде да се избега од него. Цицањето стана забавно. Неколку муцки на една цицка. Немам татко.



## НОЌНИОТ ПАЈТОН

Го читаше „Ноќниот пајтон“ испружен на каучот во своето дневно засолниште. На ништо живо околу себе не му придаваше толкаво значење колку на таа книга. Виното беше добро и по којзнае кој пат помисли што ли прави таа во тој момент. Сигурно патува, се надеваше дека тоа ја прави среќна, иако не знаеше што е тоа среќа, но без сомнение, беше блиску до своите замисли. Немаше цигари, па затоа ги палеше малите догорчиња од пластичната канта. Реши да не излегува, ги зеде книгите од дрвената горна полица, неколкуте стрипови, хартиените во-

зови и ги премести до машината за пишување. Масата беше неуредна, не се ни обидуваше да ја подсуреди, туку напротив, само ги трупаше работите наоколу. Одговараше кратко и јасно. Лута е...

## ПРИКАЗНА

**Б**лажени се лудите. Не пишувам за да бидам најдобар. Ниеден од расказите не ме задоволува и не е напишан како што треба. Ламинатот крцка. Крај.

## ГОТОВИНА

**П**риквечерината, на селскиот пат близу до пристаништето двајца помлади господа чекаа автобус. Некаде во далечината се слушаше усна хармоника...

## БЛУЗЕР

Обично свиревме во саботите. Петоците беа врнежливи. Во тоа време некакви чудни орли го надлетуваа местото. Порано мислев дека го параат небото со своите остри канџи и затоа не престануваше да паѓа дожд. Клубот беше полупразен. Целиот во кафеав мебел. Бевме единствениот бел блуз состав во околината. Црнциите не сакаат кога им ја крадеш музиката. Посебно ако не ја свириш правилно. Но ние добро го правевме тоа. Со сета жестина и болка. Се собираа претежно околу единаесет, свирката траеше до еден. Шанкот беше нивното собиралиште.

Многумина од нив танцуваа. Не е лесно со старите љубови во градот. Секогаш ќе се најде некој да те потсети, но никој да ја сподели бедотијата со тебе. Го напуштавме клубот пред зори. Шетавме по улиците или собрани на купче пиевме евтино вино. Ги трошевме заработените пари и пак одново истото нешто. Немаше каде да се оди. Тешки времиња. Месечевата светлост удираше по оградите на старите куќи...

## ДВА ГЛАСА

(зад сцената на еден патувачки шатор)

Глас прв: „Замолчи веќе еднаш, знам да летам!“

Глас втор: „Ај не заебавај, како бе?“

Глас прв: „Така, ги затворам очите, ги одврзувам двете раце и чекорот го држам исправен. Можеби други птици не знаат, но јас знам и точка.“

Глас втор: „Но ти не си птица, еј!“

Глас прв: „Како не сум?“

Глас втор: „Така, не си.“

Глас прв: „Што сакаш да кажеш дека не умеам да летам?“

Глас втор: „Тоа што ти го нарекуваш летање, другите го викаат одење по тенка жица.“

Глас прв: „Кој?“

Глас втор: „Сите од циркусот, дури и парталавата кукла и несмасниот дресер.“

Глас прв: „Што знаат тие? Прости шарлатани, акробатите се служат со евтини трикови за да привлечат и најмало внимание додека мојот пристап е поинаков.“

Глас втор: „Мислиш дека си посебен? Не занесувај се, таквите како тебе најлошо поминуваат, не можеш да ги убедиш луѓето во нешто во кое ни самиот длабоко не си убеден, нели? На крајот на краиштата, тој твој лет е лет во место.“

Глас прв: „Не е.“

Глас втор: „Е.“

Глас прв: „Како мислиш?“

Глас втор: „Па, тоа твое самонаречено летање го изведуваш само во моментите кога под тебе се наоѓа сигурносната мрежа, без неа ти си ист



како нас, илузионист, лунатик, веруваш во свет за кој не знаеш дали постои. Сигурносната мрежа е онаа која ја руши сета твоја замисла, таа е онаа која стои помеѓу твојот сон и твојата смрт.“

Глас прв: „Од сето ова што ми го кажа, гледам дека ништо не разбираш, не ми е потребна таа проклета мрежа, можам и без неа. Сите ние паѓаме порано или подоцна. Остануваат само обидите и вистинската верба.“

Глас втор: „Да, но вистинската верба би била безначајна ако во неа е присутен стравот.“

Глас прв: „Мислиш дека ми е страв? Или, пак, ти го имаш целосно победено, па сега ме охрабруваш. Те знам јас тебе. Те гледам како исплашено потскокнуваш секогаш кога некое од твоите животинки нема да те послуша. Целиот пребледуваш.“

Глас втор: „Ти си луд, никогаш не сум го направил тоа.“

Глас прв: „Аха-ха-ха-ха, да, да, затоа малата вратичка од кафезот се-

когаш ја држиш полуотворена за да влезе малку провев, па луѓе сме бре, се потиме. Да, знам, кога ја изведуваш твојата точка, си опкружен со луѓе кои се наредени околу кафезот, тука присутни. Во секој миг може некое од животните да се подисплаши. Аха-аха-ха...”

Глас втор: „Не знам што сакаш со ова да докажеш и тука не гледам ништо смешно.“

Глас прв: „Не сакам ништо да докажам и не ти се потсмевам. Напротив. Само сакам да знаеш дека стравот не е нешто од кое треба да се срамиш, тој самиот по себе е оправдан и стои независно од твојата волја. Би било сосема ненормално кога не би постоел. Тој е оној кој ги поттикнува нештата, замисли кога би го немало.“

Глас втор: „Би било супер, сите луѓе би биле посреќни.“

Глас прв: „...или понесреќни... Би се изгубил предизвикот, желбата за докажување. Денес сите нешто докажуваат. Со тоа се посигурни во својата моќ над другите.“

Глас втор: „А пиштолов?“ (во рацете држи еден стар пиштол)

Глас прв: „Кој пиштол? Ааа, тој пиштол, се користи како доказ за длабока немоќ или несигурност.“

Глас втор: „Но со тоа се губи разумноста.“

Глас прв: „Разумот се занемарува, тој е неважен пред сонот, треба само него да го следиш. Од денешна гледна точка и самиот Икар бил еден своеглав глупак, кој не сакал да го послуша својот кутар татко. Восочните крилја се спржиле пред желбата за летање.“

Глас втор: „Каков невиден глупак, зошто не го послушал?“

Глас прв: „Затоа што го скротил стравот. Светлината на сонцето му била попривлечна од разумните совети. Но мислата ми е друга, нас нè поврзува еден заеднички проблем, кој мораме заедно да го решиме. Вечерва кога ти ќе ја изведуваш својата точка, а јас мојата, ќе направиме една мала промена: јас ќе ја исечам

мрежата, а ти ќе го затвориш вратничето од кафезот и ќе ги растераш сите луѓе кои се собрани околу него. Ќе провериме колку сме подготвени да го следиме сопствениот сон.“

Глас втор: „Договорено!“

Глас прв: „Така, пријател, дај си рака.“

(Се поздравија и заминаа).

Вечер. Публиката се собираще. Беше нестрплива пред несекојдневниот настан. По нивно барање, двете точки одеа истовремено.

Глас втор: „Ова е тоа.“

Глас прв: „Да, пријателе, сега.“

Нивниот пад се огласи насекаде. Со тоа беше срушен нивниот сон, но ништо не беше споредливо со светлината што ја чувствуваа во нивните очи.